







Nagy Dóra

Csigi Csodavilága



**A magyar könyv is
magyar termék**

Nagy Dóra

CSIGI CSODAVILÁGA

Verses mesekönyv óvodásoknak

Tóth Klaudia
rajzaival

© Nagy Dóra 2025

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-856-9

Borító: Tóth Klaudia
Illusztrálta: Tóth Klaudia
Szerkesztő/korrektor: A. M. Summer (Mirkó Ágnes)
Tördelés: Bakó Lilla

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 02. 20.

Nyomdai kivitelezés:
Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő
Felelős vezető: Drágán György
innovariant.hu

Tartalomjegyzék

Csigi, a bátor csiga	11
Csigi és az epertündér	15
Csigi és az új családtag	21
Csigi és a könyvek birodalma	27
Csigi allergiás	31
Csigi és az óriáskerék	35
Csigi fél elaludni	41
Csigi egzotikus nyaralása	45
Csigi és a kirakós rejtélye	49
Csigi és az őszi szellő	55

Csigi és a kukásautó	59
Csigi földalatti kincse	63
Csigi futóversenyre készül	69
Csigi kalandja a tücsökkel	75
Csigi úszni fog	79
Csigi és a varázsló	85
Csigi és a vasúti kaland	91
Csigi és az erdőtűz	97
Csigi és a tükörképe.....	101
Csigi és a karácsonyi csoda	107



A
csiga-
erények
egyike a
vakmerőség is.

CSIGI, A BÁTOR CSIGA

Egyszer történt, nem oly' régen,
sűrű erdő közepében.
Zöldellő fák sűrűjében,
nedves avar legmélyében,
lakott ott egy csigacsalád,
'kiknek legnagyobb fiuk volt Gusztáv.
Gusztávot mindenki arról ismerte,
hogy hatalmas csigaházat cipelt erdő szerte.
Büszke volt rá apja, anyja,
sőt, a csigafamília minden tagja.
Csigi, a legkisebb testvér irigykedve nézte,
neki csak kicsi jutott, a sors nagyon tépte.
Alig fért el a kis lyukban,
csúfolták is társai emiatt sorban.
Történetünk reggelén Csigi,
álmosan pislogott még a pici,
ezért beverte a fejét nyújtózkodás közben,
mint minden felkeléskor az elmúlt öt évben.
Szomorúan baktatott reggelizni,
ahol éppen Gusztávot csodálta mindenki.
Haslábával elkészött mellette,
reggelijét inkább egyedül ette.

Azon gondolkodott szomorúan magányában,
hogyan szerezhette egy nagyobb házat pénz hiányában.
Miközben a megoldáson törte a fejét,
hangos jajgatás terelte el a figyelmét.
Elindult a hang irányába,
amikor látta ám, Gusztáv beszorult egy fa odvába.
Begurult oda a reggeli falat,
azt gondolta, ő majd utána szalad.
De óriás háza elérte a rönk tetejét,
nem bírta kihúzni magát, ez meghaladta az erejét.
Testvére sietett segíteni neki,
ő befért a lyukba, most megérte kicsinek lenni.
Tolta Gusztáv böszme testét,
és kis idő után már majdnem elérték a szélét.
Aztán Csigi egy nagy lendülettel meglökte,
és bátyja a rönk végén kibukkant belőle.
Híres otthona pár karccal megúsza,
Gusztáv Csigihez fordult és hálásan azt mondta:
– Kedves Öcsém, köszönettel tartozom neked,
bátor voltál, hiszen te voltál az egyetlen, aki segítségemre sietett.
Büszke vagyok rád és arra, hogy a tesód lehetek,
jobb csigát nem látott még az erdő, és a mezőrengeteg.
Csigi szerényen mosolygott testvéreére,
akkor vette észre, hogy már az egész család őket nézte.
Elégedetten somolygott apja és anyja,
hiszen eljött végre a kicsi csiga nagy napja.
Aznap reggelinél mindenki őt ugrálta körbe,
kapott sok finomságot, volt ott alma és körte.
Még ma is boldogan emlékszik vissza arra a napra,
mikor az erdő hőségévé vált a legkisebb házú csiga.



*Nincs
jobb, mint
a jó tett
és az érte
kapott ajándék.*

CSIGI ÉS AZ EPERTÜNDÉR

Történt egyszer nyár elején,
kerekerdő északi szélén.
Csigi a legkisebb házú csiga,
bolyongott a sűrűben, amikor éppen egy pillangó szállt tova.
Kergetni kezdte a csoda szép rovar,
haslábával felszántotta a puha avart.
De a csillogó szépség gyorsan elillant,
Csigi pedig nem tudta, hova került, és hirtelen megtorpant.
Bármerre nézett mindenféle piros bogyókat látott,
kövér eperszemek lógtak elé, mindig ilyen helyre vágyott.
A kellemes illat bámulatos érzést okozott: örömet,
ezért úgy döntött Csigi, hogy megkóstol egy ízletes gyümölcsöt.
Ám egy hang a semmiből mogorván ráförmedt,
így a csiga összerezzenve bújt bele a házába, mivel megijedt.
– Ne merj a gondosan nevelgetett epreimhez érni,
tudod mennyi munka volt őket felnevelni?
Rengeteg harmatcseppet kellett gyűjtenem,
miközben folyamatosan óvtam a széltől minden egyes élőlényem
– mondta szigorúan egy aprószárnyú tündér,
aki az egyik bokor mögött csücsült büszkén.
Csigi ezután félőn pislogva,
kikandikált házából és válaszolt aggódva:

– Ne haragudj rám, kérlek,
én csak megéheztem, annyi itt a finomság felétek.
Az eperaroma mámorossá tett,
nem tudtam, hogy az erdő ezen része tiltott terület.
– Semmi gond, csigafiú, én is lehettem volna kedvesebb,
de a csábító illatok miatt már nagyon sok gyümölcsöm elveszett.
Rendszeresen lopják a portékámat,
emiatt nyomaszt engem mindig a bánat.
Ki kellene találni valamit,
hogy megvédjük az erdő ezen javait.
Elijesszük a tolvaj gazembert,
hogy háboríthatatlan maradjon az édenkert.
Megörült az ötletnek Csigi,
hiszen mindig szeretett másokon segíteni.
Terveket készítettetek együtt,
miközben a fejük fölött elsötétedett az ég mindenütt.
Hatalmas vihar kerekedett,
fújt a szél és az eső is esni kezdett.
A kis tündér és csiga társa,
menedéket talált és odafészkelte egy gomba oldalába.
A tömőfa hatalmas kalapja,
megvédte őket, és így a barátoknak nem eshetett baja.
A szél viszont erősen rángatta a kalpagot,
szinte kifordította, ahogy belekapott.
A gomba úgy inogott a viharban,
mint egy lépegető óriás az avarban.
Eközben arra tévedt egy fekete rigó,
ismerős volt erre, mondhatni gyakori látogató.
Mindennap ebédidőben,
megtöltötte a kövér eperszemekkel a bendőjét jelentősen.

Az égi háború ellenére,
a gyomra korgott, éhes volt szegényke.
Ahogy mindig szokta,
kiszemelt egy gyümölcsöt, úgy tervezte, ma ő lesz a lakoma.
Azonban, ahogy közeledett feléje,
útját állta valami, szinte beállt eléje.
Egy dülöngélő óriásnak hitte,
pedig csak a gomba volt, a széltépte.
Annyira megrémült tőle,
hogy inkább odébbállt előle.
Úgy döntött máshol keresi az ebédnek valót,
elfelejti azt is, hogy errefelé eperföld volt.
Mindezt némán végig nézte a tündérfiú és Csigi,
hangos nevetésüket alig bírták visszafojtani.
A szél is elcsendesedett közben,
így előbújtak a gomba alól szárazon, rendben.
A nap pislákoló sugarai megcsillantak az epreken,
apró szivárványok jelentek meg a fénylő cseppeken.
Megmenekült a tolvaj madár elől mindegyikük,
Csigi és a tündér boldog volt, hiszen beteljesült a mai küldetésük.
Megóvták a gyümölcsöket épen,
örömükben táncolni kezdtek a nedves réten.
Ezután, mivel már kezdett esteledni,
Csigi elköszönt barátjától, ideje volt hazaindulni.
Búcsúajándékként kapott pár szem epret,
éppen annyit, amennyit kicsiny háza tetején hazacipelhetett.
Boldogan és élményekkel tele
vitte a nemes ajándékot otthona fele.
Lakukhoz odaérve édesanyja várta,
meglepődött, nem számított ilyen portékára.

Gyorsan bevitte a házba,
meg sem állt vele, ment egyenesen a konyhába.
Pár órával később,
egy csodával a kezében lépett elő, nem volt nála fénylőbb.
Egy hatalmas epertorta volt a remekmű,
mely finom is volt, kívül-belül eperízű.
Csigi elégedetten falta a süteményt,
ezalatt büszkén mesélte, hogyan kapta a szerzeményt.
Miként riasztotta el egy támolygó gomba,
a szélhámos madarat egyszer és mindenkorra.



